

get at medtage særlige indgrebsbestemmelser, idet sådanne forudsættes indeholdt som vilkår i udbudsmaterialet.

5. Forholdet til EU-retten

I art. 2, nr. 3, i Rådets forordning (3577/92) af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads) (EFT 1992 L 364/7) som berigtiget i EF-tidende nr. 187 af 1. juli 1998, side 56, (cabotagesejladsforordningen) defineres en kontrakt om offentlig tjeneste som en kontrakt, der indgås mellem en medlemsstats kompetente myndigheder og en EF-reder med henblik på at sikre offentligheden tilstrækkelige transportydelser. En kontrakt om offentlig tjeneste kan ifølge forordningen især omfatte transportydelser, der følger fastsatte regler om kontinuitet, regelmæssighed, kapacitet og kvalitet, supplerende transportydelser, transportydelser til bestemte priser og på bestemte vilkår, især for bestemte kategorier af rejsende eller bestemte forbindelser samt tilpasning af transportydelserne til de faktiske behov.

I forordningens art. 2, nr. 4, defineres forpligtelser til offentlig tjeneste som forpligtelser, som en EF-reder, hvis han tog hensyn til sin egen kommercielle interesse, ikke ville påtage sig eller ikke ville påtage sig i samme omfang.

I cabotagesejladsforordningen anføres i art. 4, stk. 1, at en medlemsstat kan indgå kontrakter om offentlig tjeneste eller pålægge rederier, der deltager i fast fart til, fra og mellem øer, forpligtelser til offentlig tjeneste som betingelse for adgang til at udføre den pågældende transport. Samtidig anføres, at når en medlemsstat indgår kontrakter om offentlig tjeneste eller pålægger rederier forpligtelser til offentlig tjeneste, skal dette ske uden forskelsbehandling af EF-redere.

I art. 4, stk. 2, anføres, at medlemsstaterne, når der pålægges rederier forpligtelser til offentlig tjeneste, skal begrænse sig til krav om, hvilke havne der skal anløbes, regelmæssighed, kontinuitet, hyppighed, kapacitet, tariffer og bemanning. Hvis der gives kompensation for forpligtelsen til offentlig tjeneste, skal alle EF-rederier ifølge bestemmelsen have adgang dertil.

Ifølge forordningens art. 4, stk. 3, kan eksisterende kontrakter om offentlig tjeneste, dvs. kontrakter indgået før forordningens ikrafttræden den 1. januar 1993, forblive i kraft, indtil de udløber.

Cabotagesejladsforordningen indeholder efter ordlyden ikke et udtrykkeligt krav om udbud inden indgåelse af kontrakter om offentlig tjeneste og ydelse af kompensation for forpligtelsen til offentlig tjeneste.

Kommissionen har imidlertid over for den danske regering tilkendegivet, at det ved meddelelse af enerettigheder uden forudgående offentligt udbud ikke sikres, at alle Fællesskabets rederier uden forskelsbehandling har adgang til at indgå kontrakter om offentlig tjeneste med de danske myndigheder, således som det kræves efter forordningens artikel 4, stk. 1, 2. pkt.

Endvidere indebærer kravet i forordningens artikel 4, stk. 2, 2. pkt., om, at alle EF-redere skal have adgang til en eventuel økonomisk kompensation for forpligtelsen til offentlig tjeneste, ifølge Kommissionen, at der normalt skal afholdes offentligt udbud, forinden en sådan kompensation gives.

Det er således Kommissionens opfattelse, at cabotagesejladsforordningen kræver, at der både i tilfælde hvor der gives eneret til færgedrift på en given overfart og i tilfælde, hvor der ydes offentlig kompensation for varetagelsen af færgedrift, afholdes forudgående offentligt udbud.

I nogle tilfælde vil de økonomiske og administrative ressourcer, der skal anvendes i forbindelse med et udbud, imidlertid være uforholdsmæssigt store i forhold til aftalens værdi. Det anses på den baggrund for hensigtsmæssigt at fastsætte en minimumsgrænse for gennemførelse af udbud. Efter drøftelser med Kommissionen herom er der ved fastlæggelsen af en sådan grænse fundet inspiration i det såkaldte de minimis-beløb i henhold til Kommissionens brev af 23. marts 1993 om brugen af de minimis-reglen i rammebestemmelserne for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder som ændret ved Meddelelse fra Kommissionen af 6. marts 1996 om de minimis-støtteordninger (EFT 1996 C 68/9). Efter denne meddelelse, der ikke finder anvendelse i transportsektoren, og som vedrører statsstøtte, antages støtte under et bestemt tærskelbeløb ikke at falde ind under Traktatens artikel 92, stk. 1, således at støtten ikke på forhånd skal anmeldes til Kommissionen i henhold til Traktatens artikel 93, stk. 3. Det maksimale samlede de minimis-beløb er for tiden fastsat til 100.000 Euro - ca. 745.000 kr. - over en periode på 3 år, der begynder ved udbetalingen af den første de minimis-støtte.

På den baggrund er det i lovforslagets § 4, stk. 2, fastsat, at der ikke skal foretages udbud, hvis den samlede værdi af aftalen om færgedrift ikke overstiger et af trafikministeren fastsat beløb. Beløbet vil blive fastsat til et beløb svarende til det gældende maksimale samlede de minimis-støttebeløb.

Med lovforslagets bestemmelser om, at offentlige myndigheders aftaler om at yde andre betaling for driften, bortset fra aftaler af meget begrænset værdi, jf. § 4, stk. 2, og meddelelse af eneret kun kan ske ef-